

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2016
Senát II

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 137/2016
populárny názov	Podanie ústavnej sťažnosti orgánom verejnej moci
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Sťažovateľ vystupoval vo vzťahu k žalobcovi, a teda aj v konaní pred správnym súdom v pozícii orgánu verejnej moci, ktorý nie je nositeľom základných práv, preto je zjavne neoprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti.
skutkový stav a základné fakty	Navrhovateľ podal v roku 2013 proti obvodnej poľovníckej komore správnu žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP vo veci vydania päťročného poľovníckeho lístka. Krajský súd uložil Obvodnej poľovníckej komore Martin, aby rozhodla o žiadosti navrhovateľa bez pridelennej spisovej značky o vydanie 5-ročného poľovného lístka pre občana SR, v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti uznesenia. Navrhovateľ podal opätovne obdobný žalobný návrh, pretože sťažovateľka - obvodná poľovnícka komora, nevydala v súdom stanovenej lehote rozhodnutie. Počas tohto druhého konania pred krajským súdom obvodná poľovnícka komora vydala rozhodnutie, ktorým bola žiadosť o vydanie poľovného lístka zamietnutá a vydanie päťročného poľovného lístka mu bolo odopreté. Krajský súd pri aplikácii § 250t ods. 6 OSP konanie o podanom návrhu zastavil, keďže odporca - obvodná poľovnícka komora - o žiadosti navrhovateľa už rozhodol rozhodnutím, v dôsledku čoho odpadli dôvody na ďalšie konanie. Keďže odporca (sťažovateľ) svojím konaním z procesného hľadiska zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, pretože o žiadosti žalobcu rozhodol až po podaní návrhu, krajský súd zaviazal na náhradu trov konania sťažovateľa. Sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces a právo na pokojné užívanie majetku, lebo podľa jeho názoru malo byť konanie zastavené pre prekážku res iudicata.
z odôvodnenia	Obvodná poľovnícka komora je lokálnou zložkou Slovenskej poľovníckej komory, ktorá bola zriadená podľa § 41 ods. 1 zákona o poľovníctve ako nútený zväzok k výkonu práva poľovníctva [(1) Zriaďuje sa Slovenská poľovnícka komora. (2) Komora je právnická osoba.]. Časť činnosti, ktorá sa predtým vykonávala spolково v občianskom združení (aj keď v istom zmysle

	<p>monopolnom; porov. § 3 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve a § 81 ods. 1 zákona o poľovníctve), sa teraz z normatívneho rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky, zákonom, môže realizovať povinne len cez poľovnícku komoru a len jej iný výsek ďalej cez súkromné poľovnícke organizácie (k vývoju právnej úpravy porov. Sluk, M. Poľovníctvo, právo verejné. In: Magister Officiorum 6/2012, s. 50 a nasl.). Skutočnosť, že komora má vrchnostenský, ale aj privátny rozmer, mohla zmiest' aj sťažovateľku. Sťažnosti komôr, v ktorých nevystupujú ako orgány verejnej správy, sú riadne prerokované (porov. III. ÚS 168/2011). „Vrchnostenskost“ poľovníckej komory vyplýva z jej zriadenia zákonom, zo stanovenia kompetencií, moci, na úseku správy poľovníctva, z núteného členstva či z disciplinárnej právomoci. Uvedené naznačuje aj komentár, ktorý uvádza, že Slovenská poľovnícka komora je právnická osoba, ktorej zákonodarca zveril <i>právomoc</i> rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti poľovníctva (In: Lupták, M., Sarvaš, M. Zákon o poľovníctve, komentár k vybraným ustanoveniam. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 179). Dôležitým znakom je aj konanie podľa správneho poriadku. V iných právnych vzťahoch môže sťažovateľka vystupovať (ne)vrchnostensky, a tam by mohla byť nositeľkou základných práv. Možno na tomto mieste spomenúť aj dnes už klasické federálne rozhodnutie I. ÚS 191/92 (R 3/92), podľa ktorého je verejnou mocou taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo, alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Dané uznesenie I. ÚS 191/92, aj keď sa týkalo „odporcu“ a jeho napadnutého zásahu v konaní o ústavnej sťažnosti, ukazuje, že ústavné sudy musia od počiatku svojej činnosti riešiť, či sú sťažovatelia (ne)vrchnostenský a či sú „odporcovia“ orgánmi verejnej moci (porov. z nedávnej doby PLz. ÚS 5/2015).</p> <p>Sťažovateľka vystupovala vo vzťahu k žalobcovi, a teda aj v konaní pred správnym súdom v pozícii orgánu verejnej moci, kde nie je nositeľkou základných práv, preto je zjavne neoprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti. Ide o právne jasnú vec a taký je aj konštantný postoj ústavného súdu (porov. II. ÚS 51/2016 – predstavenstvo sťažovateľky).</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: PLz. ÚS 5/2015, II. ÚS 51/2016, III. ÚS 168/2011, II. ÚS 80/09
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	orgán-verejnej moci

spisová značka	II. ÚS 146/2016
populárny názov	Prerokovanie „kauzy Gorila“ v parlamente
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 10 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 10 ods. 2</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 40 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a</p>

	<p>slobôd čl. 40 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Napadnuté uznesenie NR SR má iba deklaratórny (politický) charakter, keďže nevyvoláva bezprostredné právne účinky vo vzťahu k špeciálnemu prokurátorovi ani iným orgánom činným v trestnom konaní, len ich všeobecne vyzýva na dôsledné plnenie ich pracovných úloh, a preto ho nemožno považovať za nepripustný zásah do ich pôsobnosti priečiaci sa princípu del'by moci.</p> <p>Ústavný súd pri vyvažovaní medzi slobodou prejavu v parlamente a právom na férový proces obžalovaných, resp. ochranou osobnosti a súkromia jednotlivcov, poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ nie je obvinený a z materiálneho hľadiska je jeho postavenie príliš nevyhranené, pričom na druhej strane ústavou vymedzená pôsobnosť NR SR, ktorú navyše možno rozšíriť zákonom, umožňuje, aby rokovala v podstate o akejkolvek otázke verejného záujmu a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie a diskusia neznamenali pre sťažovateľa bezprostredný a priamy zásah do jeho právnej pozície tak, aby o ňom bolo možné uvažovať ako o obeti zásahu do subjektívnych práv.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Dňa 15. júna 2015 sa konala 52. schôdza NR SR – s jediným bodom programu „Postupu špeciálneho prokurátora Slovenskej republiky pri vyšetrovaní kauzy GORILA“. Na záver tejto schôdzy sa pristúpilo k hlasovaniu o prijatí uznesenia, no uznesenie v pôvodne navrhovanom znení prijaté nebolo. Následne NR SR prijala uznesenie, ktorým skonštatovala, že „je potrebné dôsledne vyšetriť kauzu Gorila z III. volebného obdobia Národnej rady Slovenskej republiky a obdobia druhej vlády Mikuláša Dzurindu zloženej z vtedajších koalíčných strán SDKÚ-DS, KDH, SMK a ANO za účelom potvrdenia princípov demokratického a právneho štátu v Slovenskej republike“.</p> <p>Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že národná rada ako orgán verejnej moci tým, že prijala uznesenie o spoločenskej téme, ktorej bol sťažovateľ súčasťou, a diskusiou o tejto téme mala zasiahnuť do jeho osobnosti, súkromia a do jeho pozícií v trestnom procese.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nie je v predmetnej veci obeťou zásahu NR SR, pretože bol len zmienený v diskusií v telese, ktorého podstatou je diskusia o základných spoločenských otázkach, bol len zmienený v spoločenskej téme, kde možno neutrálne uviesť, že mal pozíciu <i>public figure</i>, prípadne v značne širokom kontexte <i>public figure by own conduct</i>. Daná situácia je stále vzdialená od bodu, kde by sa mohlo začať uvažovať, že vzniká mocenský tlak na sťažovateľa, na základe ktorého by sa mohol cítiť ohrozený ako nositeľ základných práv. Sťažnosť skôr odráža jeho emočné znepokojenie, ktoré je nateraz príliš vzdialené vecnej právnej hájiteľnosti. Ústavnému súdu je známa judikatúra ESLP k verejným vyhláseniam úradných osôb k prebiehajúcej trestnému stíhaniu (porov. Herceg, J. Média a trestní řízení. Praha: Leges, 2013, s. 160 a nasl.). Predmetné authority však mali vždy bezprostrednejšiu úlohu vo veci než diskutujúci poslanci v parlamente a na druhej strane sťažovateľa mali vyhranenejšiu pozíciu v preskúvaných trestných konaniach.</p> <p>Inými slovami ústavný súd konštatuje, že do právnej pozície sťažovateľa nebolo zasiahnuté spôsobom, ktorý by bol dostatočne individuálny a razantný práve voči nemu. Sťažovateľ v dôsledku prijatia namietaného uznesenia nebol bezprostredne nútený zmeniť svoje konanie, alebo dokonca čeliť stíhaniu (porov. Sejdić and Finci v. Bosnia and Herzegovina, sťažnosť č. 27996/06 34836/06, rozsudok Veľkej komory ESLP z 22. 12. 2009, bod 30). Inak povedané, uznesenie a diskusia neznamenali pre sťažovateľa bezprostredný a priamy zásah do jeho právnej pozície tak, aby bolo možné uvažovať, že je obeťou zásahu do subjektívnych práv.</p> <p>Sťažovateľova ústavnoprávna pozícia v predmetnej veci je teda minimálna, skôr teoretická. Je potrebné uviesť, že niečo iné je byť nositeľom práv vo všeobecnosti, z ľudskej podstaty a niečo iné je byť obeťou ich porušenia v konkrétnej veci. Sťažovateľ je nositeľom označených práv, ale nie je obeťou ich porušenia.</p>

Parlament je inštitucionálny priesečník normotvorby a diskusie. Jedným zo základných stavebných ústavných princípov Slovenskej republiky je princíp (liberálnej) demokracie. Z pohľadu princípu demokracie, ktorý má ústavné ukotvenie v preambule a v čl. 1 ústavy (Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát), v čl. 31 ústavy, v čl. 78 ods. 2 ústavy (*Za výroky pri výkone funkcie poslanca prednesené v Národnej rade Slovenskej republiky alebo v jej orgáne nemožno poslanca trestne stíhať, a to ani po zániku jeho mandátu. Poslanec podlieha disciplinárnej právomoci Národnej rady Slovenskej republiky.*; na tomto mieste je nutné uviesť, že na základe novely ústavy č. 140/2004 Z. z. nemožno poslanca brať za výroky ani na občianskoprávnu zodpovednosť) a čl. 86 písm. h) ústavy (*Do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí rokovať o základných otázkach vnútornej, medzinárodnej, hospodárskej, sociálnej a inej politiky.*), je veľmi oslabená aj pozícia národnej rady ako odporcu v predmetnej veci.

Ústavný súd považuje ešte za potrebné poukázať na ústavné postavenie, funkcie, právomoc a pôsobnosť národnej rady. Ústava Slovenskej republiky „definuje“ národnú radu ako jediný ústavodarný a zákonodarný orgán Slovenskej republiky (čl. 72 ústavy), z jej demonštratívny spôsobom vymedzenej pôsobnosti v čl. 86 ústavy však vyplýva, že ústavná funkcia národnej rady sa zďaleka nevyčerpáva výkonom normotvornej právomoci. Naopak, ústavou vymedzená pôsobnosť národnej rady, ktorú navyše možno rozšíriť zákonom, umožňuje, aby rokovala v podstate o akejkoľvek otázke verejného záujmu. Ústavný súd v tejto súvislosti upozorňuje najmä na kontrolnú právomoc, ale tiež kreačnú právomoc národnej rady, ako aj jej právomoc vo vzťahu k medzinárodným zmluvám a iným medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené by postup národnej rady potenciálne bolo možné označiť za protiústavný v zásade len vtedy, ak by sa uplatňoval spôsobom, metódami a právnymi formami, ktoré sú ústavou a zákonom zverené do výhradnej právomoci iných orgánov verejnej moci, a predovšetkým vtedy, ak by meritórne rozhodnutie národnej rady svojimi právnymi účinkami zjavne prekročilo ústavou vymedzené právomoci národnej rady.

Vychádzajúc zo vzájomných vzťahov medzi národnou radou a špeciálnym prokurátorom vymedzených príslušnými ustanoveniami zákona o prokurátoroch a zákona o prokuratúre, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za a priori protiústavné zvolanie mimoriadnej schôdze národnej rady, ktorej predmetom by mali byť informácie o postupe špeciálneho prokurátora v konkrétnej kauze, a to zvlášť vtedy, ak podľa väčšinového názoru národnej rady je zverejnenie niektorých (zákonom dovolených) informácií o postupe špeciálneho prokurátora vo verejnom záujme. Rovnako aj vzhľadom na už uvedené nemožno mať ústavné výhrady ani k samotnému rokovaniu národnej rady, zvlášť ak sú v jeho priebehu rešpektované pravidlá ustanovené v zákone o rokovanom poriadku. Za protiústavný by mohol byť tento postup národnej rady označený len v tom prípade, ak by vyústil do uznesenia, ktoré by neprípustným spôsobom zasahovalo do výhradnej právomoci špeciálneho prokurátora, príp. iných orgánov činných v trestnom konaní.

V nadväznosti na uvedené, vychádzajúc z právomoci, pôsobnosti a základných foriem činnosti národnej rady ustanovenej predovšetkým ústavou a zákonom o rokovanom poriadku, ale aj niektorými osobitnými zákonmi, považuje ústavný súd za žiaduce ešte poukázať na skutočnosť, že uznesenia (rozhodnutia), ktoré národná rada, resp. jej orgány prijímajú po prerokovaní jednotlivých bodov programu, možno rozdeliť do dvoch veľkých skupín:

- uznesenia, ktoré vyvolávajú konštitutívne (resp. konštituujuce) právne účinky (napr. schválenie zákona, zvolenie kandidátov na verejné funkcie, vyslovenie nedôvery vláde a pod.),
- uznesenia, ktoré majú predovšetkým deklaratórne, resp. politické účinky (národná rada v nich deklaruje svoj postoj k určitej otázke verejného záujmu, napr. vyhlásenie, v ktorom národná rada vyjadrí znepokojenie nad určitou situáciou doma, resp. v zahraničí a pod.).

Vychádzajúc z textu napadnutého uznesenia, ale i účelu, ku ktorému mala viesť rozprava na mimoriadnej schôdzi k postupu špeciálneho prokurátora pri vyšetrovaní kauzy Gorila, je podľa názoru ústavného súdu nepochybné, že napadnuté uznesenie má deklaratórny (politický) charakter, keďže nevyvoláva

	<p>bezprostredné právne účinky vo vzťahu k špeciálnemu prokurátorovi ani iným orgánom činným v trestnom konaní, len ich všeobecne vyzýva na dôsledné plnenie svojich pracovných úloh, a preto ho nemožno považovať za neprípustný zásah do ich pôsobnosti priečiaci sa princípu deľby moci, ako tvrdí sťažovateľ.</p> <p>Ústavný súd je tradične veľmi citlivý na autonómiu trestného konania, a to aj vo vzťahu k parlamentarizmu. Možno tu spomenúť nález sp. zn. PL. ÚS 29/95, ktorým boli zrušené vyšetrovacie komisie národnej rady. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol zmienený v diskusii. Avšak ani z diskusie, ani z neutrálneho uznesenia národnej rady, ktoré nie je namierené na sťažovateľa, nemožno vnímať žiaden signál k akémusi pohonu proti sťažovateľovi. Práve na tomto mieste je v danej fáze veci potrebné dôverovať deľbe moci.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 153/2013, PL. ÚS 29/95 ÚS ČR: I. ÚS 3018/14, Pl. ÚS 17/14 EŠLP: Sejdić and Finci v. Bosnia and Herzegovina, sťažnosť č. 27996/06 34836/06, rozsudok Veľkej komory EŠLP z 22. 12. 2009, bod 30</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov zákon č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov</p>
kľúčové slová	<p>Národná rada Slovenskej republiky-výbor prokurátor, prokuratúra práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť osoby, súkromia zmluva-medzinárodná zmluva prokurátor, prokuratúra-dozor prokurátora právny štát práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prezumpciu neviny</p>

spisová značka	II. ÚS 183/2016
populárny názov	Podmienky prerušenia civilného súdneho konania
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP, ktorý upravuje povinnosť súdu prerušiť konanie, jednoznačne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania.</p> <p>Krajský súd je inštančne nadriadený okresnému súdu, preto ho posúdenie otázok týkajúcich sa vyrubenia súdnych poplatkov za úkony súdu okresným súdom nemôže zaväzovať.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia vystupujú v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) ako navrhovatelia. Počas konania sťažovatelia zaslali 4. januára 2013 vyjadrenie vo veci samej, pričom toto podanie urobili elektronickými prostriedkami a podpísali ho zaručeným elektronickým podpisom. Okresný súd podanie vyhodnotil ako poplatkový úkon podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej aj „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, a uznesením z 23. mája 2013 uložil sťažovateľom, aby zaplatili súdny poplatok za elektronické podanie vo výške 1,50 €. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia odvolanie a zároveň aj návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho</p>

	<p>poriadku (ďalej aj „OSP“). O odvolaní sťažovateľov rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením z 29. októbra 2013 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu z 23. mája 2013.</p> <p>Proti uzneseniu krajského súdu z 29. októbra 2013 podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 12. novembra 2014 tak, že dovolanie odmietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Z odôvodnenia napadnutého uznesenia z 29. októbra 2013 vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že súdny poplatok podľa položky 20a sadzobníka je v časti II sadzobníka a je to súdny poplatok za úkon súdu. Podľa krajského súdu vznik poplatkovej povinnosti nie je viazaný na návrh, čo vyplýva z formulácie príslušnej položky sadzobníka. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejмый právny záver krajského súdu, že poplatníkom tohto súdneho poplatku je ten, kto urobil podanie doručené súdu elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľov, s ktorými sa nestotožnil, a preto uznesenie okresného súdu z 23. mája 2013 potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 20a sadzobníka).</p> <p>Sťažovatelia namietali, že krajský súd mal prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a iniciovať konanie o súlade príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch s ústavou. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP je súd povinný prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.</p> <p>Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP zjavne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania. V posudzovaných veciach z dokumentácie predloženej sťažovateľmi nevyplýva, že by v ich veci konajúce súdy dospeli k záveru, že položka 20a sadzobníka tvoriaca prílohu zákona o súdnych poplatkoch je v rozpore s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily.</p> <p>Ústavný súd pripomína, že v konaní o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť, účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom (napr. II. ÚS 766/2014), prípadne vhodnosť a účelnosť samotnej právnej úpravy. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojoľný) alebo zjavne neodôvodnený.</p> <p>Rovnako tak nemožno akceptovať námietku sťažovateľov o porušení princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovatelia poukazujú na rozdielnu prax okresného súdu v súvislosti so súdnym poplatkom podľa položky 20a sadzobníka. Posúdenie týchto otázok okresným súdom nijako nezaväzuje krajský súd, t. j. okresnému súdu inštančne nadriadený súd.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 766/2014, IV. ÚS 358/08</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-ukladanie povinností len na základe zákona</p>

	<p>právna istota-predvídateľnosť práva poplatok-súdny podanie-s overeným elektronickým podpisom rozhodnutie-procesnej povahy práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu arbitrážnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p>
--	--

spisová značka	II. ÚS 198/2016
populárny názov	K určení náhrady trov v dovolacom konaní
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	02.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	<p>Skutočnosť, že najvyšší súd použil pri stanovení náhrady trov konania v dovolacom konaní znalecký posudok vyhotovený v súdnom konaní, ktorý bol pre sťažovateľov v konečnom dôsledku nevýhodnejší, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia boli účastníkmi konania ako žalobcovia v konaní vedenom okresným súdom, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o určovacej žalobe, že špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch sťažovateľov. V predmetnej veci rozhodoval aj krajský súd ako odvolací súd, ktorý rozsudkom žalobe vo veci samej vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v sume 298,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 66.628,01 €. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol a žalovaného zaviazal nahradiť sťažovateľom trovy dovolacieho konania vo výške 1 483,23 €. Sťažnosť sťažovateľov smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu „v časti výroku o náhrade trov konania“. Sťažovatelia argumentujú, že najvyšší súd mal pri určení hodnoty nehnuteľností ako základu pre výpočet odmeny za poskytnuté služby právnej pomoci ich právnym zástupcom vychádzať z neskoršieho znaleckého posudku podobne, ako to urobil krajský súd v rozsudku pri výpočte trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.</p>
z odôvodnenia	<p>Zo samotnej argumentácie sťažovateľov vyplýva, že oba znalecké posudky, sa týkali predmetných nehnuteľností a určenia ich hodnoty. Z uvedeného možno vyvodiť predpoklad, že uvedené hodnoty, hoci výrazne odlišné, mali svoju relevanciu v rozhodnom období, vychádzajúc z konkrétnych súvislostí, ktorými sú aj druh nehnuteľností a spôsob ich využitia. Ústavný súd však nie je oprávnený hodnotiť uvedené dôkazy – znalecké posudky – posúdiť spôsob ich vypracovania, správnosť a primeranosť ich záverov, pokiaľ ide o určenie hodnoty nehnuteľností a pod. Hodnotenie týchto skutočností sa totiž v zásade týka dokazovania a skutkových otázok prerokúvaného prípadu, ktorých preskúvanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.</p> <p>V uvedených súvislostiach je relevantné, že najvyšší súd pri určení tarifnej hodnoty veci na stanovenie odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky určil hodnotu nehnuteľností z konkrétneho znaleckého posudku, čo výslovne indikoval v odôvodnení napadnutého uznesenia. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd tento právny záver – o spôsobe určenia tarifnej hodnoty veci – za ústavne udržateľný – nie je arbitrážny a ani zjavne neodôvodnený. Skutočnosť, že použitie tohto konkrétneho znaleckého posudku bolo pre</p>

	<p>sťažovateľov nevýhodnejšie, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako tak nemá relevanciu to, že najvyšší súd sa odchytil od právneho názoru krajského súdu, ktorý vo svojom rozsudku vychádzal z iného znaleckého posudku, pretože právny názor krajského súdu pre najvyšší súd nebol záväzný. Sťažovatelia bližšie nešpecifikujú, ktoré základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo byť porušené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti a zo skutočností, že sťažovatelia nenamietajú zbytočné prieskumy v konaní a ani to, že najvyšší súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia zrejme namietajú porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tejto súvislosti je relevantné, že najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie (§ 243a ods. 2 OSP), preto nemožno uvažovať o možnosti porušenia tohto základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 200/2011, IV. ÚS 445/2013, II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	<p>nehnutelnosť-cena nehnuteľností</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>advokát, advokácia-náhrada trov právneho zastúpenia</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu trov konania-náklady konania</p> <p>znalec, znalecký posudok</p>

spisová značka	II. ÚS 202/2016
populárny názov	Právo na obhajobu v trestnom konaní
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	02.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Trestný poriadok upravuje jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania, pričom ak dôjde k porušeniu len niektorého z nich, a toto sa zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, takéto porušenie samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.
skutkový stav a základné fakty	Rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľka vo výroku I uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu vykonaného spolupáchateľstvom v súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky, zo spáchania prečinu sprenevery podľa Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006 a zo spáchania trestného činu sprenevery podľa Trestného zákona v znení účinnom ku dňu spáchania skutku, a to pre skutky uvedené vo výrokovej časti označeného rozsudku okresného súdu. Za tieto trestné činy jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov. Sťažovateľka bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Okresný súd zároveň vo výroku II oslobodil sťažovateľku spod obžaloby

	<p>okresného prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody.</p> <p>Sťažovateľka podala proti výroku I rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudkom zrušil rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o treste a sťažovateľke uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov. Krajský súd sťažovateľku na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.</p> <p>Sťažovateľka prostredníctvom svojho obhajcu podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a k) Trestného poriadku. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľky odmietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má byť výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Dovolanie možno aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Aby sa uplatnením tohto inštitútu nezakladala prípadne ďalšia riadna opravná inštancia, Trestný poriadok jasne ustanovuje pravidlá a vymedzuje taxatívne dovolacie dôvody, za ktorých možno dovolanie podať. Preto aj uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je upravené takým spôsobom, že prichádza do úvahy len v prípadoch, keď k namietanému porušeniu práva na obhajobu došlo zásadným spôsobom. Trestný poriadok upravuje jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania, pričom ak dôjde k porušeniu len niektorého z nich, a toto sa zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, takéto porušenie samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Judikatúra všeobecných súdov pritom zásadným porušením práva na obhajobu rozumie predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe.</p> <p>Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľkou označených práv.</p> <p>Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolanie-dovolacie dôvody rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	II. ÚS 222/2016
populárny názov	Nariadenie pojednávania v exekučnom konaní
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Exekučný poriadok neustanovuje povinnosť exekučného súdu prerokovať vec na pojednávaní v súvislosti s rozhodovaním o námietkach proti exekúcii, a preto je na úvahe sudcu či sú splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho

	pojednávania.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení povinného. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou nahradiť oprávnenému trovy právneho zastúpenia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v odvolacej lehote odvolanie. Uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom bolo po podaní odvolania sťažovateľom zo zákona zrušené [podľa § 374 ods. 4 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], okresný súd preto opätovne rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii uznesením tak, že ich zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou nahradiť oprávnenej trovy právneho zastúpenia.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa okresný súd „porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 dohovoru tým, že:</p> <ul style="list-style-type: none"> - vo veci nevytýčil pojednávanie a odňal tak sťažovateľovi právo konať pred súdom ako aj právo navrhovať a vykonávať v konaní dôkazy na podporu svojich tvrdení, - v dôsledku neustálenia skutkového stavu vo veci rozhodnutia okresného súdu trpia vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti“.
z odôvodnenia	<p>Vychádzajúc z ustálenej justičnej praxe, ústavný súd konštatuje, že exekučný súd rozhoduje o námietkach proti exekúcii spravidla bez nariadenia pojednávania. Exekučný poriadok neustanovuje povinnosť exekučného súdu prerokovať vec na pojednávaní v súvislosti s rozhodovaním o námietkach proti exekúcii, a preto je na úvahe sudcu, či v okolnostiach posudzovanej veci v súlade s § 122 ods. 1 OSP vykoná dokazovanie na pojednávaní. V súlade so zásadou hospodárnosti konania dochádza k nariadeniu pojednávania iba v prípade, ak nie sú splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.</p> <p>Vychádzajúc z konkrétnych okolností posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že postup, ktorý zvolil okresný súd, t. j. že rozhodol o námietkach sťažovateľa proti exekúcii bez nariadenia pojednávania, je z ústavného hľadiska akceptovateľný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.</p> <p>Odôvodnenie samotného uznesenia okresného súdu podľa názoru ústavného súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky kľúčové argumenty sťažovateľa obsiahnuté v námietkach proti exekúcii (ako i v jeho odvolaní proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou), a to tak zo skutkového i právneho hľadiska. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné a ústavne konformné, pričom spôsob aplikácie dotknutých právnych noriem okresným súdom je podľa jeho názoru zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov okresného súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení právneho predpisu, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad dotknutej právnej normy zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností účastníkov konania. Závery okresného súdu, pokiaľ ide o zamietnutie námietok sťažovateľa proti exekúcii, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>ÚS SR: PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 15/03, II. ÚS 143/02</p> <p>EStP: Guérin c. Francúzsko, 1998</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov</p>
kľúčové slová	<p>rozhodnutie-odôvodnenie</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>exekúcia-exekučné konanie</p>

spisová značka	II. ÚS 238/2016
-----------------------	------------------------

populárny názov	Odôvodnenie poriadkovej pokuty
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 2
analytická právna veta	Uznesenia všeobecného súdu, ktoré sa svojím významom približujú významu rozsudku, musia obsahovať aj obdobný rozsah odôvodnenia, keďže to vyžaduje povaha veci. Uznesenia, ktoré napríklad upravujú len procesný postup pri vykonávaní dôkazov alebo ktorými sa ukladá poriadková pokuta, stačí odôvodniť len stručne, ak odôvodnenie zákon vôbec vyžaduje.
skutkový stav a základné fakty	Okresná prokuratúra podala na sťažovateľa okresnému súdu obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohovárania. Dňa 18. augusta 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie a následne 27. augusta 2015 samosudkyňa okresného súdu mimo hlavného pojednávania sťažovateľovi uznesením uložila poriadkovú pokutu v sume 1 000 €. Podľa sťažovateľa z výrokovej časti uznesenia okresného súdu nebol zrejmý skutok, za ktorý mu bola táto poriadková pokuta uložená, preto podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť krajskému súdu, ktorý však jeho sťažnosť postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nie je jasné a presvedčivé, krajský súd sa v ňom nevysporiadal s podstatnými námietkami, ktoré sťažovateľ uvádzal v sťažnosti proti uloženiu poriadkovej pokuty (porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažovateľovi sa neumožnilo reagovať na skutkové a právne závery krajského súdu, čím došlo k porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie (porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a neboli rešpektované ani minimálne štandardy záruk spravodlivého súdneho konania (porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).
z odôvodnenia	Z rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že rozsah odôvodnenia uznesenia sa vždy spravuje povahou veci a charakterom, resp. významom uznesenia. Niektoré uznesenia sa svojím významom približujú významu rozsudku, preto musia mať aj náležitosti vyžadované týmto ustanovením, keďže to vyžaduje povaha veci. Iné uznesenia, ktoré napríklad upravujú len procesný postup pri vykonávaní dôkazov alebo ktorými sa pripravuje súdne konanie, príp. ukladá poriadková pokuta, stačí odôvodniť len stručne, ak odôvodnenie zákon vôbec vyžaduje. Aj judikatúra ústavného súdu sa prikláňa k názoru, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06). Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu a dôvodmi, pre ktoré došlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, prihliadajúc aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu a dôvody, ktoré okresný súd viedli k uloženiu poriadkovej pokuty sťažovateľovi, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu by bolo možné považovať za arbitrárne za predpokladu, že by bolo v zrejmom rozpore s platným právom. Krajský súd však v danom prípade postupoval v súlade s Trestným poriadkom. Sťažovateľ je predstaviteľom tlače, ktorý informoval o prebiehajúcim súdnom konaní. Venoval sa téme užívania omamných a psychotropných látok členov vlády Slovenskej republiky a získané informácie použil pri svojej novinárskej činnosti. Poriadkovú pokutu za vyhotovenie záberov pred začatím hlavného pojednávania považuje za zásah do jeho práva na slobodu prejavu a práva

	<p>na prijímanie, vyhľadávania a rozširovanie informácií.</p> <p>Podľa judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy zákonom možno obmedziť, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 ústavy). Základným predpokladom ústavnosti obmedzenia práva na informácie je to, aby bolo obmedzenie uložené zákonom. Termínom „zákon“ sa podľa judikatúry ústavného súdu rozumie neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily.</p> <p>Zákonom, ktorý upravuje právo na informácie v súvislosti s možnosťami a spôsobmi ich získavania, je vzhľadom na daný prípad aj Trestný poriadok, ktorý podľa § 253 ods. 7 stanovuje, že vyhotovovanie obrazových záznamov alebo obrazovo-zvukových záznamov z hlavného pojednávania nie je prípustné.</p> <p>Z rozhodovacej praxe všeobecných súdov však vyplýva, že predseda senátu, resp. samosudca môže povoliť tzv. situačné zábery pred začatím pojednávania, prípadne po jeho skončení či odročení. V predmetnom konaní, ako vyplýva aj z uznesenia okresného súdu, však sťažovateľ pred otvorením hlavného pojednávania nepožiadala okresný súd o súhlas na vyhotovenie tzv. situačných záberov pred začatím pojednávania, a napriek tomu si tieto vyhotovil.</p> <p>Rovnako napriek upozorneniu zo strany samosudkyne si sťažovateľ z celého hlavného pojednávania vyhotovil aj obrazovo-zvukový záznam, čo je v rozpore s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEJ a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06, II. ÚS 28/96, II. ÚS 34/2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>pokuta-poriadková</p> <p>rozhodnutie-nepreskúmateľnosť</p> <p>práva a slobody – politické-sloboda prejavu a právo na informácie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu skutkový stav veci-zistenie</p> <p>dokazovanie-vykonanie dôkazov</p>

spisová značka	II. ÚS 266/2016
populárny názov	Podanie kandidačnej listiny pre voľby do NRSR
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	23.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 74</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 21</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 21 ods. 4</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1</p> <p>Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 25</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 29 ods. 4</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 4</p>
analytická právna veta	Ako súladné s ústavou, možno považovať konanie orgánov verejnej moci, ak subjekt, ktorý nie je aktívne legitimovaný na podanie kandidačnej listiny v zmysle zákona o voľbách, nezaregistrujú ako kandidáta pre voľby do NR SR.
skutkový stav a základné fakty	Štátna komisia pre voľby a kontrolu financovania politických strán (ďalej len „komisia“) na svojom zasadnutí 9. decembra 2015 prijala uznesenie

	<p>v nadväznosti na podanie sťažovateľky označené ako „<i>kandidátna listina pre voľby poslancov národnej rady v roku 2016</i>“, v ktorom sa sťažovateľka domáhala zaregistrovania jej osoby ako kandidátky pre voľby do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) uskutočnené dňa 5. marca 2016. Komisia v uznesení konštatovala, že kandidátnu listinu podal subjekt (t. j. sťažovateľka), ktorý nie je v zmysle § 50 ods. 1 a 2 zákona o voľbách oprávnený podať kandidátnu listinu pre voľby do národnej rady, a preto v tomto prípade nejde o kandidátnu listinu.</p> <p>Následne Najvyšší súd SR uznesením zastavil konanie o návrhu sťažovateľky z 18. decembra 2015 na vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní kandidátnej listiny sťažovateľky pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016. Sťažovateľkina sťažnosť smeruje jednak proti priebehu a procesu registrácie sťažovateľky ako kandidátky pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016, no sťažovateľka zároveň žiadala, aby ústavný súd vyslovil nesúlad zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľky uznesením komisie a uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Podanie sťažovateľky, ktorá nebola kandidátkou vo voľbách a podala proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažnosť pred konaním volieb dňa 5. marca 2016, nemôže byť posudzovaná ako volebná sťažnosť podľa čl. 129 ods. 2 ústavy v spojení s § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde, ale musí byť ústavným súdom posudzovaná ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.</p> <p>Ústavný súd pripomenul, že v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb nie je oprávnený rozhodovať o volebných sťažnostiach, ani o súlade právnych predpisov. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom tieto konania koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom (porov. I. ÚS 483/2015, II. ÚS 66/01 alebo II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07).</p> <p>K samotnému postupu orgánov verejnej moci (nezaregistrovaní sťažovateľky ako kandidátky pre voľby do národnej rady), proti ktorým sťažnosť smeruje (komisia a najvyšší súd), ústavný súd konštatuje, že postup týchto orgánov verejnej moci bol súladný so zákonom o voľbách a s ústavou, listinou i paktom. Pokiaľ orgány verejnej moci nezaregistrovali sťažovateľku ako kandidátku pre voľby do národnej rady v marci 2016 z dôvodu, že nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie kandidačnej listiny v zmysle zákona o voľbách, rozhodli tak v súlade so zákonom o voľbách i ústavou. Rovnako následné uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania z už uvedených dôvodov a výklad a aplikácia § 250za OSP zo strany najvyššieho súdu sú vzhľadom na skutkový a právny stav v sťažovateľkinej veci ústavne bezchybné.</p> <p>K návrhu na vyslovenie nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa sťažovateľka domáhala v rámci petitu sťažnosti podanej v súlade s čl. 127 ústavy (pre namietané porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom) aj vyslovenia nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny, nejde o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, pretože sťažovateľka ako fyzická osoba nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde (rovnaké závery porov. aj v I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07). Rovnako ústavný súd nie je oprávnený v rámci konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhodovať o súlade právnych predpisov [porov. čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde, resp. čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy a § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p> <p>Odlíšné stanovisko sudcu Ladislava Orosza</p> <p>Aj keď som pri predbežnom prerokovaní hlasoval za výrok o odmietnutí</p>

	<p>sťažnosti a v zásade súhlasím aj s odôvodnením oponovaného uznesenia, považujem za potrebné priložiť k nemu moje doplňujúce stanovisko, a to z týchto dôvodov:</p> <p>Sťažovateľka označila svoje podanie doručené ústavnému súdu ako „<i>Sťažnosť podľa čl. 129 a čl. 127 Ústavy</i>“, čo už samo osebe signalizuje, že ide o zmatečné podanie, pričom jeho zmatečnosť nevyplýva len z jeho označenia, ale aj (a najmä) z jeho obsahu. Ak si totiž analyzujeme jeho obsah, tak dospejeme k záveru, že sťažovateľka sa jedným podaním domáha nielen uplatnenia právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ústavy (rozhodovanie o tzv. ústavných sťažnostiach) a právomoci podľa čl. 129 ústavy (rozhodovanie o tzv. volebných sťažnostiach), ale aj (a predovšetkým) uplatnenia právomoci ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, teda právomoci, ktorú uplatňuje v konaní o súlade zákona s ústavou. Ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú, aby sa v rámci jedného typu konania uskutočnili aj iné typy konania, čo už samo osebe mohlo postačovať na to, aby bolo podanie sťažovateľky kvalifikované ako zmatečné, a preto odmietnuté pri predbežnom prerokovaní z procesných dôvodov bez podrobného odôvodnenia, príp. dokonca odložené podľa § 23a zákona o ústavnom súde s poukazom na to, že nejde o návrh na začatie konania pred ústavným súdom.</p> <p>Z obsahu sťažnosti sa podľa môjho názoru dá vyvodiť, že kľúčovým zámerom sťažovateľky bolo aj touto formou vyjadriť svoj nesúhlas s kľúčovými ustanoveniami platného volebného zákona (systém pomerného zastúpenia, výlučné právo politických strán predkladať návrhy kandidátov, resp. návrhy kandidátnych listín, inštitút 5 % volebného prahu, financovanie politických strán zo štátneho rozpočtu). Bez ambície zaujímať postoj k výhradám sťažovateľky k platnému volebnému zákonu považujem za potrebné konštatovať, že obdobné volebné zákony ako v Slovenskej republike platia v celom rade moderných demokratických štátov (tradičné demokracie nevynímajúc), pričom podľa mojich informácií žiadny zahraničný ústavný súd zatiaľ nedospel k záveru, že sú v nesúlade s ústavou príslušného štátu.</p> <p>Sťažovateľka má nepochybne právo vyjadriť kritický názor na platný volebný zákon (ja osobne mám taktiež výhrady voči viacerým jeho ustanoveniam), to sa však môže (a aj má) urobiť inou formou než nekvalifikovaným podaním na ústavný súd (napr. publikovaním svojich názorov v periodickej tlači).</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 483/2015, II. ÚS 66/01 alebo II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07, I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07
súvisiace právne predpisy	zákon č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva
kľúčové slová	politické strany a hnutia konanie pred ústavným súdom-oprávnenie na podanie návrhu volebný systém-pomerného zastúpenia kandidát voľby-do Národnej rady Slovenskej republiky súlad-sťažnosťou namietaný rozpor zákona s ústavným zákonom

spisová značka	II. ÚS 282/2016
populárny názov	Opakované rozhodovanie o väzbe
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	23.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd

	preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii.
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresný súd uznesením z 21. marca 2014 vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Väzba sťažovateľovi začala plynúť 17. marca 2014.</p> <p>Sťažovateľ uvádza, že lehota väzby mu bola viackrát predĺžovaná, naposledy uznesením okresného súdu zo 7. apríla 2015, keď mu bola lehota väzby predĺžená do 15. júla 2015.</p> <p>Dňa 16. júna 2015 podal prokurátor krajskej prokuratúry na sťažovateľa obžalobu na okresnom súde. Sťažovateľ zároveň podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 72 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal jeho písomný sľub a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p> <p>Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu.</p> <p>Krajský súd na neverejnom zasadnutí napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu a podľa § 238 ods. 3 s použitím § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sťažovateľa ponechal vo väzbe. Krajský súd zároveň podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal jeho písomný sľub a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p> <p>Sťažovateľ namietá, že k porušeniu označených práv v konaní okresného súdu a jeho napadnutým uznesením došlo z dôvodu nedodržania požiadavky náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Okresný súd sa podľa sťažovateľa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi ďalšieho trvania väzby napriek tomu, že na nedôvodnosť vyčerpávajúcim spôsobom poukazoval prostredníctvom prednesov jeho právneho zástupcu. Rovnakým nedostatkom podľa sťažovateľa trpí aj konanie krajského súdu a jeho napadnuté uznesenie.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu</p> <p>Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k okresnému súdu mal preto krajský súd v rámci opravného konania (konania o sťažnosti), čím je teda vylúčená právomoc ústavného súdu.</p> <p>K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu</p> <p>Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' záver, že by sa krajský súd nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi dôležitými na jeho rozhodovanie o väzbe sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sú právne závery krajského súdu z ústavného hľadiska primeraným spôsobom odôvodnené, a preto akceptovateľné a udržateľné. Vo vzťahu k odôvodneniu inštitútov nahrádzajúcich väzbu krajský súd odôvodnil neprijatie týchto záruk síce stručne, no jeho odôvodnenie je potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný právny názor, neznamená sama osebe porušenie jeho označených práv.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa trvania dôvodov jeho väzby, ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii. V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu a s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, predovšetkým na skutočnosť, že dôvod väzby sťažovateľa bol v predmetnom konaní v dôsledku aktívneho prístupu sťažovateľa k využívaniu jeho práv už preskúmaný zo strany všeobecných súdov, ako aj skutočnosť, že v danom prípade ide o závažnú trestnú činnosť spáchanú organizovanou</p>

	<p>skupinou, odôvodnenie krajského súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia.</p> <p>Ústavný súd zároveň pripomína, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti skúmal, či dokonca posudzoval existenciu dôvodov väzby sťažovateľa. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Ako ústavný súd už viackrát uviedol, v rámci konania o sťažnostiach vo väzobných veciach predovšetkým skúma, či sa v konaní pred všeobecnými súdmi dodržali ústavnoprocenčné princípy obmedzenia osobnej slobody obvineného väzbou. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže preto zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rozhodnutie-nepreskúmateľnosť rozhodnutie-odôvodnenie väzba-dôvody väzby väzba-nahradenie väzby arbitrárnosť

Nález - priet'ahy:

spisová značka	II. ÚS 858/2015
populárny názov	Priet'ahy v konaní o pracovnoprávnom spore
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Povinnosťou účastníkov konania a ich právnych zástupcov, ale aj povinnosťou zákonného sudcu konajúceho vo veci, je prispôbiť svoje súkromné aktivity k termínu nariadeného pojednávania. Dovoľka sudcu je prirodzenou súčasťou výkonu jeho funkcie, jej čerpaním by však nemalo dochádzať k zásahom do plnenia povinností spätých s výkonom funkcie sudcu nad nevyhnutnú mieru.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa žalobou proti žalovanej doručenej okresnému súdu 13. februára 2013 domáhala zaplatenia mzdových nárokov a príspevku na stravovanie. Dňa 7. marca 2013 sťažovateľka vzala žalobu v časti nároku na zaplatenie sumy 507,70 € späť z dôvodu uhradenia tejto sumy žalovanou po podaní žaloby. Rozsudok okresného súdu v predmetnej veci nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2015.
z odôvodnenia	Ústavný súd, vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní, neidentifikoval kratšie ani dlhšie obdobia absolútnej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu. Vychádzajúc z obsahu spisu, ústavný súd však konštatuje, že priebeh napadnutého konania charakterizuje neefektívna činnosť okresného súdu, ktorá znemožnila, aby bolo napadnuté konanie skončené v primeranom čase. Za postup, ktorý nevedol efektívne k rozhodnutiu v primeranom čase, považuje ústavný súd predovšetkým postup okresného súdu spočívajúci v zmenách termínov nariadených pojednávani z dôvodu čerpania dovoľky zákonného sudcu celkom trikrát (4. marca 2014, 26. augusta 2014 a 28. apríla 2015). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa

	<p>účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.</p> <p>Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p>Ústavný súd súhlasí s vyjadrením sťažovateľky, podľa ktorého je povinnosťou nielen účastníkov konania a ich právnych zástupcov, ale aj povinnosťou zákonného sudcu konajúceho vo veci prispôsobiť svoje súkromné aktivity k termínu nariadeného pojednávania. Dovoľenka sudcu je prirodzenou súčasťou výkonu jeho funkcie, jej čerpaním by však nemalo dochádzať k zásahom do plnenia povinností spätých s výkonom funkcie sudcu nad nevyhnutnú mieru.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát uviedol, že nedostatky v činnosti všeobecného súdu spojené s jeho riadením a organizáciou, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. O takýto prípad v prerokovanej veci však s prihliadnutím na skutočnosť, že opakujúce čerpanie dovoľenky zákonného sudcu spôsobilo predĺženie napadnutého konania o takmer rok, nejde.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II porušené boli. Sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 1000 eur a náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 23/03, I. ÚS 141/03, II. ÚS 153/06, III. ÚS 399/2011, I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02, III. ÚS 399/2011</p> <p>NS SR: 1Cdo 100/2011 z 25.8.2011</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov</p> <p>práca, pracovný pomer-nároky</p> <p>prieťahy v konaní-neefektívny postup</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.